

teatre | «soterrani»



Un instant de l'obra. / FERRAN MATEO

## Inquietants pauses, reveladors silencis

► Autor: J.M. Benet i Jornet

Direcció: Xavier Albertí

Intèrprets: Pere Arquillué i Pep Cruz

Dia i lloc: dijous, 27 de març (fins al 4 de maig) a la Sala Beckett. Barcelona.

JORDI BORDES

Josep Maria Benet i Jornet és un mestre. Sap trenar les rèpliques i aprofitar cada esclatxa per repescar-la més endavant. En aquesta obra, tot i que sigui senzilla com a plantejament ja que disposa només d'un únic espai i acció, es revela com un veritable treball d'orfebreria. Si ja és contundent la història (un home, palplantat al davant d'una casa, és a punt de ser atropellat obsessionat amb una desaparició que el fereix i l'allibera alhora), més dura és la posada en escena que proposa Xavier Albertí. Els dos actors es mouen cerebrals, freds. L'acció és mínima. El moviment, quasi inexistent. Aquesta escena obliga a dominar la contenció i la pausa en un argument, que si es gaudís de primers plans i de la voracitat de l'audiència podria ser un bon guió televisiu. El text, que té l'honor de figurar com a número 200 de la col·lecció d'El galliner (Edicions 62), suposa una declaració de principis d'una sala que va dedicar tot el 2007 als fills artístics de la generació de Benet i Jornet.

L'obra guanya cos a partir de les pauses, dels silencis i de la manera com es van aportant noves dades al cas misteriós de la desaparició d'una dona. Hi ha engany entre els personatges i, sobretot, cap al públic. El treball de Pep Cruz i Pere Arquillué és titànic. Costaria poc, i seria molt més amable, si la rèplica violenta anés acompanyada de contacte físic. No es toquen ni un cop, només comparteixen la frescor de la cervesa. Albertí ha optat per l'essència, pel cop de puny sense deixar marca. La peça és profunda, densa, forta i s'allunya amb encert de crits i cops. Tot i el desplegament estàtic de posicions dels actors, cal tensar alguns passatges que permetin un respir a l'espectador.

El treball del públic també és exigent. Perquè no es limita a contemplar una distracció sinó que necessita recordar cada gest i mirada per comprendre la importància de la cervesa per aquests dos homes o quin viatge podria ser que va realitzar el marit desesperat. Potser un simple safari, potser com a soldat de la presó d'Abu Ghraib? Per últim, l'espectador podrà barrinar en la moralitat del comportament de l'hoste de la casa (amb o sense soterrani?). És lícit un joc físic pactat entre dues persones o més? Aquesta passió pot resultar un vici pervers que desemboqui en un crim? Què hi ha de *subterrani* en el comportament íntim de cadascú?

# Una exposició a Olot mostra la paradoxa de la generació «beat» i la seva rebel·lia devorada pel mercat

La mostra inaugurada a la Sala 15 de l'Hospici es podrà veure fins al maig

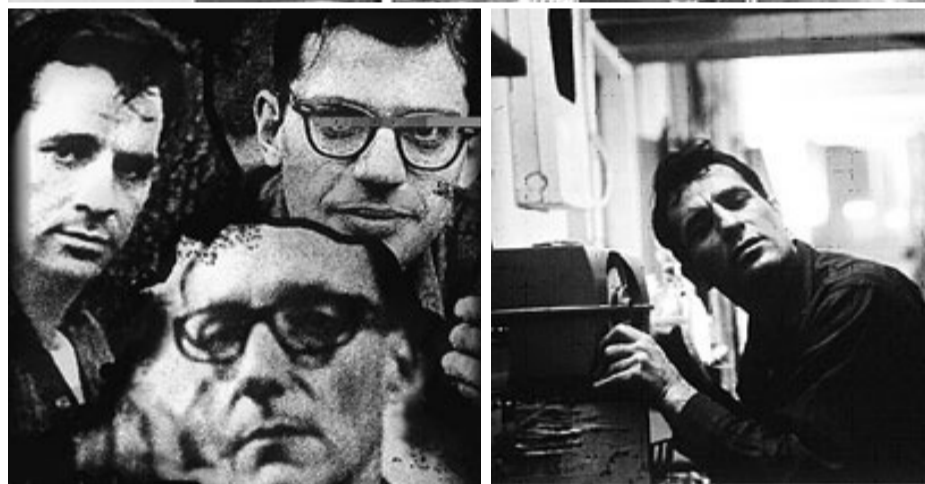
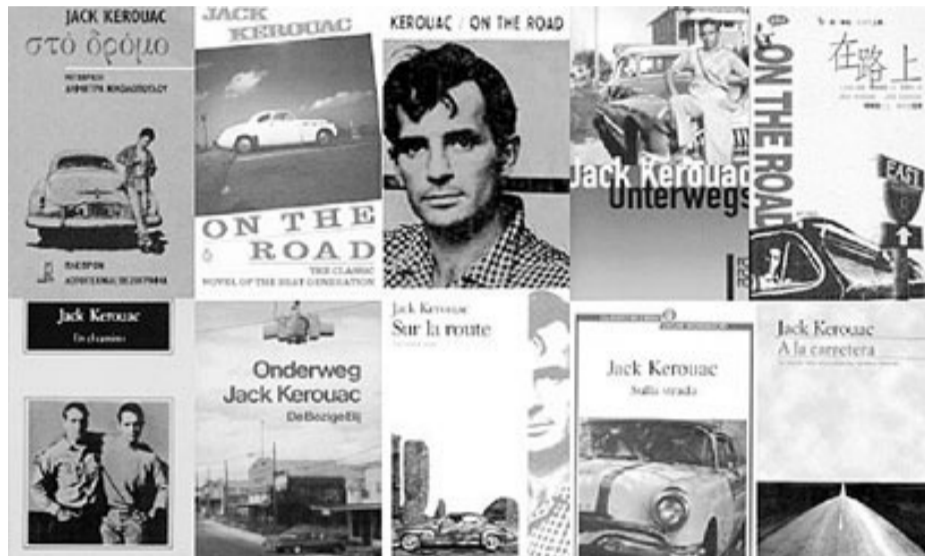
XAVIER CASTILLÓN / Olot  
● «Com uns personatges rebels i incòmodes, que prenen posició al marge de la societat establerta, acaben sent icones populars?» Aquesta és la

pregunta que planteja l'exposició *On the road. Jack Kerouac i la generació beat*, comissariada per David Santaclàudia i Sílvia Muñoz d'Imbert, que s'ha inaugurat a la Sala 15,

en el primer pis de l'edifici de l'Hospici. El 50è aniversari de la novel·la *A la carretera*, de Kerouac, és una bona ocasió per reflexionar sobre el mite *beat* i les seves contradiccions.

L'àrea de creació contemporània i l'Institut de Cultura de la Ciutat d'Olot (ICCO) han organitzat l'exposició *On the road. Jack Kerouac i la generació beat*, que es va inaugurar aquest cap de setmana i es podrà visitar fins al 4 de maig. També ha col·laborat en aquest projecte el Departament de Cultura de la Generalitat.

El punt de partida de l'exposició és la publicació, l'any 1957, de la novel·la *On the road / A la carretera*, de Jack Kerouac, convertida en l'obra més significativa i popular de l'anomenada generació *beat*. *On the road*, una novel·la autobiogràfica en què Kerouac narra els seus viatges pels Estats Units amb Neal Cassady, és també un complement perfecte per a la programació literària *Olot, temps de paraules*, que aquest any té el viatge com a eix central. La mostra «vol ser una aproximació divulgativa, i sense caràcter exhaustiu, a Jack Kerouac i a la generació *beat*, al seu *modus vivendi*, a conceptes inherents en les seves obres com ara l'existencialisme, els viatges, l'amistat, l'espiritualitat, l'amor a la natura, la 'vida a la carretera', etc.» En aquest context, la mostra també es planteja una altra pregunta: «Per què *On the road* és



Diverses imatges de l'exposició, amb Kerouac com a principal protagonista. / ICCO

encara tan atractiva?» Tal com afirma el biògraf de Kerouac, Gerald Nicosia, «gairebé no passa una setmana sense que en algun racó dels Estats Units aparegui un article que es-

menti Kerouac». I no és només això: és també l'ús que n'han fet la publicitat i el mercat, d'aquesta generació rebel i els seus protagonistes, per vendre tot tipus de productes a través

d'una malversació de la utopia romàntica i combativa de Kerouac, Ginsberg, Burroughs i companyia. Quan *On the road* inspira rutes turístiques, realment cal una reflexió.

## La directora del Teatre del Raval fa d'actriu al seu escenari

J.B. / Barcelona

● La directora de la Fundació Artípolis, que gestiona el Teatre del Raval, Empar López, debutarà en aquest escenari amb la Companyia de l'Art. Empar López intervé amb Agnès Cortés a *La Bella Otero, la devoradora de diamants*. El text de Juan Trujillo s'estrena el 9 d'abril, tot i que les funcions prèvies començaran diven-

dres vivent.

L'obra imagina com la Bella Otero acaba d'arrencar l'últim full del calendari de la seva carrera artística. Aquesta nit, al Moulin Rouge, s'ha acomiadat definitivament del públic. No obstant això, malgrat l'ansietat de la fugida, es pren uns minuts per acomiadar-se del seu racó favorit, un reservat que l'ha protegit moltes

nits, fora de perill de la curiositat aliena, principalment per preservar les identitats dels poderosos personatges que li van fer la cort. Mentre la Bella Otero, presa de la nostàlgia, observa cada objecte d'aquest luxós reservat, és sorpresa per la Goulue, l'altra estrella del Moulin Rouge.

L'obra se centra en l'última disputa d'aquests dos

excèntrics personatges, totalment antagònics, que, sense pretendre-ho, desgraven diversos episodis de la vida de la Bella Otero, com un homenatge inconscient a la seva nit de comiat. Les dues reines de la Belle Époque es lliuren a jocs escènics divertits amb diàlegs accidentats i grollers que transformen la Goulue en alguns dels principals amants de la Bella Otero.